

Ik sprak met Laurens Padmos

Op een van de mooist besneeuwde dagen

De avond tevoren had onze lieve heer een extra sneeuwtaaij over de Zaanstreek uitgespreid. Zelden liep het verkeer zo vast als gisteravond.

Maar des te mooier was de dag erop volgend. Bij het voorzichtig insturen van de straat rook ik de koffie al. De koffie van onze klassieke filatelist Laurens Padmos.

De familie moet ergens in de 17e eeuw ooit uit Griekenland hier zijn neergestreken. Weet u iemand die bijna net zoveel van tandingen, watermerken en papiersorten weet dan hij?

Hij is een van de zéééér trouwe leden van De Posthoorn (en inmiddels al ruim 30 jaar!), hij mist geen avond. U kunt niet om hem heen, want bij binnenkomst in de Bokozaal in Zaandam, recht achter de ingang, kijkt u hem recht in het gezicht.

Hij ziet onmiddellijk van alle leden de afwijkingen en beschadigingen. Hij peilt direct de tandingen, heel belangrijk in een vergrijzende organisatie als de onze.

Hij voerde ooit eens stuiverboeken in en u weet wat er daarna geschiedde.

En moet je de grote uitspraak van hem horen: postzegelen doe je erbij, zegt hij. De gouden tijden zijn van weleer, nu is strooizout een goede investering, niet postzegels.

Als 15 jarige begon Laurens als jonge automonteur bij een Ford garage in Amsterdam, later naar de Scheldegarage bij de Nieuwe Rai, toen was het daar nog een kale vlakte, vervolgens de Van Rijn garage. Die garage stond waar nu de Makro staat. Op het terrein van de Makro kon je toen nog lekker voetballen. Op de dag dat Kennedy vermoord was, die dag vergeet je nooit, solliciteerde hij in Krasnapolsky naar de functie van automonteur bij de Ford fabrieken in Amsterdam West aan het Noordzeekanaal. Hij werd aangenomen. Als extra kreeg hij daar de vrije zaterdag. Kortom een allrounder in de autotechniek. Na de autotechniek werkte hij 8 jaar bij Alphenaar puzzelstansen in Krommenie om vervolgens een eigen postzegelzaak tegenover de Zaanse kamer van koophandel bij de Bernhardbrug te beginnen.

Dus van verzamelaar tot handelaar in je hobby, er zijn slechts weinigen die dat kunnen zeggen.

Hij was een verzamelaar in hart en nieren. Eerst autofolders. Maar als je alle fabrieken hebt geschreven, dan heb je ze ook allemaal.

Dat lukte niet met postzegels. In die hobby bleef hij zich vastbijten. Dat kwam na een bezoek aan de verzamelaarsdag in de Amsterdamse beurs. Het draaide daar dus niet alleen om geld verzamelen en verhandelen.

Waar konden we Laurens vroeger tegenkomen? Nou alle woensdagmiddagen en zaterdagmiddagen op de postzegelmarkt aan de Nieuwezijds Voorburgwal en echt niet in de pilsener club De Engelse Reet, daar om de hoek.

Op een keer ging hij (met zijn been in loopgips nota bene) met de bus naar de Nieuwe Zijds, scoorde 2 tassen vol postzegels en reisde op hetzelfde knipje met de bus terug. Niet alleen zijn vrouw, ook zijn schoonmoeder bezweek voor al het schoons dat de filatelie te bieden had. Zogezegd een topdag! Kun je nagaan hoeveel indruk dat maakte, want nu vult zijn vrouw, ook aan de koffie, direct aan dat het 33 jaar geleden was!

De tijd erna was dit drietal op heel veel beurzen en markten te vinden. Omdat schoonmoeder reuma had was een tafeltje het beste om op een beurs te hebben, zo ontstond de handel en wandel. En dat is verder altijd zo gebleven. Ook kwam hij in het toenmalige postzegelcafé aan het Singel, alleen voor handelaren. Dat waren nog eens tijden.

Ze waren er altijd in Aalsmeer, Bovenkerk, Hoofddorp, Alphen aan de Rijn en op Schiphol (vooral luchtpostzegels) niet te vergeten.

De grote verandering kwam na de brand van in de vertrouwde postzegelwinkel van Rijks in de Hoofdstraat in Koog aan de Zaan. Hem werd gevraagd de smeulende rotzooi op het restant te taxeren. Dagen lang zat hij in de brandlucht. Verbazend hoeveel zegels nog in orde waren, maar in dichte albums komt haast geen vuur, het papier brandt aan de buitenkanten!

Altijd was hij bij de ZZZ, bij Filatelica en bij de Posthoorn, u zult hem de komende maand ook weer aantreffen. Bij de Posthoorn verzorgde hij 10 jaar het Rondzendverkeer voor de West-Zaankanters, en dat is veel werk nietwaar Willem!

Toen de Bernhardbrug voor 2 jaar vernieuwd werd en het riool in de hoek Vincent van Goghweg/Westzijde aangelegd werd trok hij zich terug uit de zaak, nee, niet uit de hobby, echt niet.

Heeft u enig idee hoeveel tijd zijn vrouw en hij in de hobby postzegelen gestoken hebben? Nee? Nou ik ook niet, maar het moeten héééééél vééééél uren zijn! En dat doe je alleen als je postzegelen leuk vindt.

Niet dan!

Teake Jansonius